

Справа №760/19223/25

1-кк/760/9353/25

**УХВАЛА
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ**

29 липня 2025 року, слідчий суддя Солом'янського районного суду м. Києва Майстренко О.М., за участі секретаря судового засідання Костенка Р.С., слідчого Новака О.С., захисника, адвоката Бойко Д.О., розглянувши у відкритому судовому засіданні клопотання слідчого в ОВС слідчого управління Головного управління СБ України у м. Києві та Київській області Новака О.С., погоджене прокурором відділу Київської обласної прокуратури Козловською І.В., про надання дозволу на здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні, внесеному до Єдиного реєстру досудових розслідувань № 22024101110000546 від 18.07.2024 за підозрою громадянина України Дімітрова Сергія Олеговича, 25.08.1993 р.н., у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 Кримінального кодексу України,

ВСТАНОВИВ:

10 липня 2025 року до слідчого судді Солом'янського районного суду м. Києва надійшло клопотання слідчого в ОВС слідчого управління Головного управління СБ України у м. Києві та Київській області Новака О.С., погоджене прокурором відділу Київської обласної прокуратури Козловською І.В., про надання дозволу на здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні, внесеному до Єдиного реєстру досудових розслідувань № 22024101110000546 від 18.07.2024 за підозрою громадянина України Дімітрова Сергія Олеговича, 25.08.1993 р.н., у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 Кримінального кодексу України (далі – КК України).

На підставі протоколу автоматизованого визначення слідчого судді клопотання та додані до нього документи були передані в провадження слідчого судді Солом'янського районного суду м. Києва Майстренка О.М.

Клопотання обґрунтовано тим, що слідчим управлінням Головного управління СБ України у м. Києві та Київській області проводиться досудове розслідування у кримінальному провадженні № 22024101110000546 внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань 18.07.2024 за підозрою громадянина України Дімітрова Сергія Олеговича, 25.08.1993 р.н., у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

В обґрунтування клопотання слідчим зазначено, що громадянин України Дімітров Сергій Олегович, 25.08.1993 р.н., обґрунтовано підозрюється у колабораційній діяльності у формі добровільного зайняття громадянином України посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих функцій, у незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території, у тому числі в окупаційній адміністрації держави-агресора.

Так, згідно з преамбулою Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» збройна агресія Російської Федерації (далі - РФ) розпочалася з неоголошених і прихованих вторгнень на територію України підрозділів збройних сил та інших силових відомств РФ, а також шляхом організації та підтримки терористичної діяльності, а 24.02.2022 переросла в повномасштабне збройне вторгнення на суверенну територію України, РФ чинить злочин агресії проти України та здійснює тимчасову окупацію частини її території за допомогою збройних формувань РФ, що складаються з регулярних з'єднань і підрозділів, підпорядкованих Міністерству оборони РФ, підрозділів та спеціальних формувань, підпорядкованих іншим силовим відомствам РФ, їхніх радників, інструкторів та іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих РФ, а також за допомогою окупаційної адміністрації РФ, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та підконтрольні РФ самопроголошені органи, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України.

Київська обласна
прокуратура

30.07.2025 №33916-25

Постановою Ради Федерації Федеральних Зборів РФ від 01.03.2014 № 48-СФ «Про використання Збройних Сил Російської Федерації на території України» за результатами звернення Президента РФ, виходячи з інтересів безпеки життя громадян РФ, особового складу військового контингенту ЗС РФ, що дислокується на території Автономної Республіки Крим, надано згоду Президенту РФ на використання ЗС РФ на території України.

У березні - квітні 2014 року в м. Луганську та інших населених пунктах Луганської області розпочалася збройна агресія РФ шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств РФ, організації і підтримки протиправної діяльності та діяльності, спрямованої на окупацію Луганської області та порушення територіальної цілісності України.

В окремих містах та районах Луганської області всупереч законодавству України 11.05.2014 окупаційною владою «Луганской Народной Республики» проведено незаконний референдум, на який винесено питання про підтримку «Акта о провозглашении государственной самостоятельности Луганской Народной Республики» та «Акта про державну самостійність Луганської Народної Республіки», за результатами якого 12.05.2014 проголошено створення псевдодержавного утворення «Луганская Народная Республика».

18.05.2014 представниками нелегітимного органу «Народный Совет Луганской Народной Республики» прийнято «Закон «Конституция Луганской Народной Республики», яким визначено правовий устрій «Республіки», гілки влади, що поділяються на законодавчу, виконавчу та судову, та органи державної влади, до яких входить «глава Луганской Народной Республики», «Народный Совет Луганской Народной Республики», «Совет министров Луганской Народной Республики».

У результаті зазначених вище подій під контролем регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил та інших військових формувань РФ, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів протягом квітня-вересня 2014 року опинилась велика кількість територій і населених пунктів Луганської області, які Законом України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей» та Постановою Верховної Ради України від 17.03.2015 № 254-VIII «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» визнані тимчасово окупованими територіями.

Органи державної та місцевої влади України і бюджетні установи згідно з постановою Кабінету Міністрів України від 07.11.2014 № 595 припинили свою діяльність на вказаних територіях і переміщені на підконтрольну органам державної влади України територію.

Верховною Радою України 15.04.2014 прийнято Закон України № 1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» (далі - Закон № 1207-VII), за яким перебування підрозділів ЗС РФ на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, а також всупереч міжнародно-правовим актам визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а окремі території України, що входять до складу Донецької та Луганської областей, є окупованими РФ (у тому числі окупаційною адміністрацією РФ) починаючи з 07.04.2014.

Надалі політичне та військове керівництво РФ, діючи всупереч вимогам п.п. 1 та 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та ч. 4 ст. 2 Статуту Організації Об'єднаних Націй і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланувало, підготувало і розв'язало агресивну війну та збройний конфлікт проти України, а саме віддало наказ на вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію України.

З метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України, РФ та світовою спільнотою «Указом» Президента РФ Путіна В.В. від 21.02.2022 № 72 визнано псевдодержавне утворення «Луганская Народная Республика» суверенною та незалежною державою.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями – від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; від 24 жовтня 1970 року № 2625 (XXV), що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; від 16 грудня 1970 року № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), що містить Визначення агресії, – установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1 – 5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;
- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, який підписаний СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканою.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від

1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10 лютого 1995 року, що укладений між державами СНД, серед яких є Україна та Російська Федерація, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів один одного та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їхню непорушність, а також вирішувати усі суперечки, що виникають з питань кордонів і територій, тільки мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо такі виникнуть, не встановлювати з ними політичних, економічних та інших зв'язків, не допускати використання ними територій і комунікацій держав-учасниць Співдружності, не надавати їм економічної, фінансової, військової та іншої допомоги.

31 травня 1997 року, відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 2 березня 1999 року № 42-ФЗ). Відповідно до статей 2 – 3 зазначеного Договору, Російська Федерація зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований Російською Федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької і Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1 – 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами, є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі – АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади Російської Федерації (далі – РФ) та службових осіб з числа керівництва збройних сил (далі – ЗС) РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань (далі – НЗФ) та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи Генерального штабу Збройних Сил Російської Федерації (далі – ГШ ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей РФ, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

Так, починаючи з 20 лютого 2014 року для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, у супереччю вимогам пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994, пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10 лютого 1995 року, статей 2, 3 Договору про дружбу,

співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією, принципів Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, а також всупереч вимогам частини 4 статті 2 Статуту ООН, Декларації Генеральної Асамблеї ООН №36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та декларацій, затверджених резолюціями Генеральної Асамблеї ООН № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету, № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН, № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, статей 1, 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, статей 1, 2, 68 Конституції України, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ.

У подальшому представниками влади РФ вчинено ряд дій, внаслідок чого здійснено окупацію частини території України – Автономної Республіки Крим і м. Севастополя та спроба легітимізувати указані дії.

Також представниками влади і ЗС РФ вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на решті території держави.

Так, вказаними особами організовувалися та проводилися у березні – квітні 2014 року антиурядові протестні акції, найбільш масові з яких – у Луганській, Донецькій, Харківській, Дніпропетровській, Запорізькій, Миколаївській, Херсонській та Одеській областях. Основою їх метою було поширення сепаратистських проросійських гасел та здійснення силового захоплення адміністративних будівель органів державної влади для послідувочої організації незаконних референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

З метою гарантованого досягнення указаних цілей та створення видимості того, що в Україні триває внутрішній конфлікт, представники влади та ЗС РФ вирішили створити на її території терористичні організації, які поряд із основною функцією – здійснення терористичної діяльності, повинні створити враження діяльності в межах Донецької та Луганської областей опозиційних сил, які нібито від імені та за цілковитої підтримки місцевого населення відстоюють їх право на самовизначення та незалежність, що прямо суперечить Конституції України та нормам міжнародного права.

Так, під безпосереднім керівництвом та контролем нестворених на цей час представників влади та ЗС РФ, 7 квітня 2014 року на території Донецької області України створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі – «ДНР»), а 27 квітня 2014 року на території Луганської області України – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»), у складі яких утворені НЗФ.

Контроль та координація діяльності цих терористичних організацій, як і їх фінансове та матеріальне забезпечення, у тому числі зброєю, боєприпасами, військовою технікою, здійснюється представниками влади та ЗС РФ.

Основними завданнями учасників указаних терористичних організацій є насильницьке повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом застосування зброї, вчинення терористичних актів – здійснення вибухів, підпалів та інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людини, загрозу заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

Враховуючи викладене, «ДНР» і «ЛНР» є стійкими об'єднаннями невизначеної кількості осіб (більше трьох), створені з метою здійснення терористичної діяльності, у межах яких здійснено розподіл функцій, встановлено правила поведінки, обов'язкові для цих осіб під час підготовки і вчинення терористичних актів, а тому у відповідності до ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» є терористичними організаціями.

7 квітня 2014 року, за поданням керівника Антитерористичного центру при Службі безпеки України, погодженим із Головою Служби безпеки України, на території Донецької і Луганської областей розпочато проведення антитерористичної операції (далі – АТО).

13 квітня 2014 року, через посилення сепаратистських виступів та захоплення державних установ на сході України, виконуючий обов'язки Президента України Указом від 14 квітня 2014 року № 405/2014 затвердив рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження

територіальної цілісності України», та Україною розпочато на території Донецької та Луганської областей широкомасштабну АТО із залученням Збройних Сил України та інших військових формувань.

Визнання Верховною Радою України «ДНР» і «ЛНР» терористичними організаціями, як і численні злочини вчинені їх представниками, знайшли своє відображення у Заяві Верховної Ради України «Про трагічну загибель людей внаслідок терористичного акту над територією України», схваленій постановою Верховної Ради України від 22 липня 2014 року № 1596-VII, Заяві Верховної Ради України «Щодо протидії поширенню підтримуваного Російською Федерацією міжнародного тероризму», схваленій постановою Верховної Ради України від 22 липня 2014 року № 1597-VII, Зверненні Верховної Ради України до Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, національних парламентів держав – членів ЄС, США, Канади, Японії та Австралії щодо масового розстрілу людей під Волновахою в Україні, затверджену постановою Верховної Ради України від 14 січня 2015 року № 106-VIII, Заяві Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків», схваленій постановою Верховної Ради України від 21 квітня 2015 року № 337-VIII.

Отже, Верховною Радою України, як єдиним законодавчим органом державної влади, констатовано віднесення «ДНР» і «ЛНР» до терористичних організацій, а відповідних осіб, які забезпечують їх функціонування, як учасників терористичної організації.

Керівники терористичних організацій «ДНР» і «ЛНР» за сприяння та координації представників влади РФ провели фіктивні референдуми про відокремлення Донецької і Луганської областей від України та проголошення їх незалежними «державами».

НЗФ терористичних організацій «ДНР» і «ЛНР», іррегулярні збройні формування РФ та військовослужбовці ЗС РФ чинять збройний опір Україні у відновленні територіальної цілісності та забезпеченні правопорядку. При цьому, учасники політичного блоку вказаних терористичних організацій, за підтримки та сприяння представників влади РФ під виглядом органів державної влади, створили окупаційні адміністрації РФ, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління вказаними територіями на місцевому рівні.

З огляду на викладене, між державами РФ та Україна з 20 лютого 2014 року триває збройний конфлікт міжнародного характеру.

Частиною 2 статті 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15 квітня 2014 року № 1207-VII констатовано, що тимчасова окупація території України розпочалася 20 лютого 2014 року.

Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» від 18 січня 2018 року № 2268-VIII визначено, що збройна агресія РФ розпочалася з неоголошених і прихованих вторгнень на територію України підрозділів ЗС та інших силових відомств РФ, а також шляхом організації та підтримки терористичної діяльності «ДНР» та «ЛНР», РФ чинить злочин агресії проти України та здійснює тимчасову окупацію частини її території за допомогою збройних формувань РФ, що складаються з регулярних з'єднань і підрозділів, підпорядкованих Міністерству оборони РФ, підрозділів та спеціальних формувань, підпорядкованих іншим силовим відомствам РФ, їхніх радників, інструкторів та іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих Російською Федерацією, а також за допомогою окупаційної адміністрації РФ, яку складають її державні органи та структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та підконтрольні РФ самопроголошені органи, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України.

Всупереч вказаним вище нормам міжнародного гуманітарного права президент РФ, діючи спільно з керівництвом так званих «ДНР», «ЛНР», а також іншими невстановленими на цей час досудовим розслідуванням представниками влади РФ, діючи всупереч вимогам п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05 грудня 1994 року, принципам Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 9 грудня 1981 року № 36/103, від 6 грудня 1970 року № 2734 (XXV), від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивні воєнні дії проти України.

Так, продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами РФ та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року РФ визнано «ДНР» та «ЛНР» незалежними державами.

22.02.2022 Президент РФ направив до Ради Федерації звернення про використання ЗС РФ за межами РФ, яке було задоволено.

24.02.2022 приблизно о 05 год Президент РФ Путін В.В. оголосив про рішення розпочати повномасштабну військову агресію проти України.

ЗС РФ, які діяли за наказом вищого військово-політичного керівництва РФ, здійснили пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромах, військових штабах, складах зброї та підрозділах Збройних Сил України, інших об'єктах на території України, а військові формування РФ вторглися на територію суверенної держави Україна.

На виконання зазначеного вище наказу військовослужбовці ЗС РФ шляхом збройної агресії, застосовуючи зброю, 24.02.2022 незаконно перетнули державний кордон України в Київській, Чернігівській, Сумській, Харківській, Луганській, Донецькій, Херсонській областях та тимчасово окупованій території

Автономної Республіки Крим, вторглися на територію України та здійснили окупацію частин указаних територій, що продовжується до цього часу і призводить до загибелі великої кількості людей та інших тяжких наслідків.

У подальшому, Указом Президента України від 14 березня 2022 року № 133/2022 у зв'язку з триваючою широкомасштабною збройною агресією РФ проти України продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 години 30 хвилин 26 березня 2022 року строком на 30 діб.

Указом Президента України 17 березня 2022 року № 341/2022 «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 години 30 хвилин 25 травня 2022 року строком на 90 діб, який діє на теперішній час.

Відповідно до Переліку територіальних громад, що розташовані в районі проведення воєнних (бойових) дій або які перебувають в тимчасовій окупації, оточенні (блокуванні), затвердженого наказом Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України від 22.12.2022 № 309, Луганська область, у тому числі місто Луганськ, з 07.04.2014 належить до тимчасово окупованої території України.

Згідно з ч. 1 ст. 1 Закону № 1207-VII тимчасово окупована РФ територія України є невід'ємною частиною території України, на яку поширюється дія Конституції та законів України, а також міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

За п.п. 6, 7 ч. 1 ст. 1' Закону № 1207-VII, окупаційна адміністрація РФ - сукупність державних органів і структур РФ, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних РФ самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Тимчасово окупована територія - це частини території України, в межах яких збройні формування РФ та окупаційна адміністрація РФ встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування РФ встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації РФ.

Згідно зі ст. 42 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додатком до неї: Положенням про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907 територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника.

Тимчасова окупація РФ територій України, визначених ч. 1 ст. 3 Закону № 1207-VII, незалежно від її тривалості, є незаконною і не створює для РФ жодних територіальних прав.

Таким чином, ураховуючи викладені вимоги Закону № 1207-VII, так звані нормативно-правові акти окупаційних сил та окупаційних адміністрацій РФ у частині, що стосується України, є нікчемними та не створюють жодних правових наслідків, зокрема такі, якими незаконно створено псевдодержавні утворення, судові, правоохоронні органи та органи місцевого самоврядування а саме:

- «Закон «Народного Совета Луганской Народной Республики» «Конституция Луганской Народной Республики» від 18.05.2014;

- «Закон «Народного Совета Луганской Народной Республики» «О военных судах Луганской Народной Республики» від 05.09.2014 № 29-1;
- «Указ Президента РФ «О признании Луганской Народной Республики» від 21.02.2022 № 72;
- «Постановление Народного Совета Луганской Народной Республики» «О назначении на должность судей Верховного Суда Луганской Народной Республики» від 09.08.2022 № 874-НС;
- «Договор между Российской Федерацией и Луганской Народной Республикой о принятии в Российскую Федерацию Луганской Народной Республики и образовании в составе Российской Федерации нового субъекта» від 30.09.2022, який ратифіковано Федеральним законом від 04.10.2022 № 373-ФЗ;
- «Федеральный конституционный закон «О принятии в Российскую Федерацию Луганской Народной Республики и образовании в составе Российской Федерации нового субъекта - Луганской Народной Республики» від 04.10.2022 № 6-ФКЗ;
- «Закон «Народного Совета Луганской Народной Республики» «Конституция Луганской Народной Республики» від 30.12.2022.

У відкритій військовій агресії проти України широкомасштабного застосовувалися ЗС РФ із залученням НЗФ терористичних організацій «ДНР» та «ЛНР», які діяли на території окремих регіонів Донецької та Луганської областей України під загальним керівництвом військового командування РФ.

При цьому, представники підконтрольних Російській Федерації самопроголошених органів узурпували виконання владних функцій держави на тимчасово окупованій території Луганської області, здійснювали підбір кадрів для зайняття посад в незаконних самопроголошених органах, у тому числі із числа громадян України, які на той час перебували на вказаній тимчасово окупованій території. Кінцевою метою окупаційних органів є інтеграція та подальше незаконне включення захопленої частини суверенної держави Україна до складу Російської Федерації.

Так, у громадянина України Дімітрова Сергія Олеговича, з мотивів непогодження з політикою чинної влади в Україні та підтримки входження тимчасово окупованих територій України до складу Російської Федерації, будучи обізнаним про факт ведення вказаною державою агресивної війни проти України, невизнання РФ поширення державного суверенітету України на тимчасово окуповані її території, виник умисел на співпрацю з представниками держави-агресора.

Наприкінці 2016 року громадянин України Дімітров Сергій Олегович, перебуваючи на тимчасово окупованій території м. Луганськ, Луганської області, т.зв. «ЛНР», діючи умисно, реалізуючи свій злочинний умисел, з метою встановлення та утворення тимчасової окупації частини території України, підтримки рішень та дій держави-агресора, збройних формувань, окупаційної адміністрації держави-агресора, співпраці з державою-агресором, збройними формуваннями та окупаційною адміністрацією, надав згоду і добровільно був призначений на посаду головного інспектора «Государственного таможенного комитета ЛНР» таможенного поста «Изварино» (розташований в Краснодонському районі Луганської області) та якому в подальшому було присвоєно наступні звання митної служби, а саме:

- младший лейтенант (Пр. ГТК ЛНР 321-к от 07.11.2016);
- лейтенант (Пр. ГТК ЛНР 732-к от 07.11.2017);
- старший лейтенант (Пр. ГТК ЛНР 634-к от 15.11.2019), тобто зайнявши посаду, пов'язану з виконанням організаційно-розпорядчих або адміністративно-господарських функцій, у незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території.

Отже, громадянин України Дімітров Сергій Олегович, у період часу з 03.03.2022 (більш точної дати органом досудового розслідування не встановлено) по теперішній час, перебуваючи на території м. Луганськ, Луганської області, т.зв. «ЛНР», обіймаючи вищевказану посаду, виконує організаційно-розпорядчі в незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території, а саме в окупаційній адміністрації російської федерації в т.зв. «Государственном таможенном комитете ЛНР» таможенного поста «Изварино».

Відповідно до своїх функціональних обов'язків Дімітров С.О. здійснює митний контроль та митне оформлення товарів, транспортних засобів, що переміщуються через митний кордон суб'єктами ЗЕД та громадянами, перевірку документів та відомостей, необхідних для здійснення митного контролю та митного оформлення товарів і транспортних

засобів, здійснює митний огляд (огляд товарів і транспортних засобів, що переміщуються через митний кордон) та визначає необхідність проведення додаткових форм контролю, при необхідності використовує технічні засоби митного контролю, здійснює виїзд на митний огляд поза місцем розташування підрозділу. Здійснює в межах компетенції контроль за діяльністю митних брокерів та їх представників (агентів з митного оформлення), митних складів, складів тимчасового зберігання, уповноважених економічних операторів розташованих в зоні діяльності відділу.

Таким чином, громадянин України Дімітров Сергій Олегович перебуваючи на займаній посаді, з моменту свого призначення та по даний час, усвідомлюючи протиправний характер своїх умисних дій, направлених на повалення основ національної безпеки України та бажаючи настання суспільно-небезпечних наслідків, переслідуючи злочинні наміри та цілі, будучи наділеним організаційно-розпорядчими функціями, маючи вплив на осіб, які перебувають під його прямим підпорядкуванням, здійснює загальну організаційну та господарську роботу у незаконно створеному окупаційною владою підрозділу на користь країни-агресора російської федерації, чим приймає безпосередню участь в організації та проведенні незаконних заходів на тимчасово окупованій території України т.зв. «ЛНР».

Таким чином, за викладених обставин, громадянин України Дімітров Сергій Олегович, підозрюється у колабораційній діяльності у формі добровільного зайняття громадянином України посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих функцій, у незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території, у тому числі в окупаційній адміністрації держави-агресора, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

Так, 28.02.2025 складено, але не вручено повідомлення про підозру громадянину України Дімітрову С.О., у вчиненні злочину, передбаченому ч. 5 ст. 111-1 КК України, у зв'язку із перебуванням останнього на тимчасово-окупованій державою-агресором території.

28.02.2025 належним чином повідомлено про підозру громадянину України Дімітрову Сергію Олеговичу, 25.08.1993 р.н., українцю, уродженцю м. Луганськ, зареєстрованому та фактично проживаючому за адресою: м. Луганськ, вул. Яблучна, буд. 49, раніше не судимого, у вчиненні ним кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

04.03.2025, у відповідності до п. 8 ст. 135 КПК України повідомлення про підозру та повістки про виклик громадянина України Дімітрова С.О. на 05.03.2025, 06.03.2025 та 07.03.2025 були опубліковані на сайті загальнодержавного засобу масової інформації – «Урядовий кур'єр», за результатами чого підозрюваний не з'явився.

Разом з цим, відповідно до п. 8 ст. 135 КПК України повідомлення про підозру та повістки про виклик громадянина України Дімітрова С.О. на 05.03.2025, 06.03.2025 та 07.03.2025 було опубліковано на сайті «Офіс Генерального прокурора».

05.03.2025 громадянин України Дімітров С.О. на допит в якості підозрюваного не з'явився та не повідомив поважних причин свого неприбуття.

06.03.2025 громадянин України Дімітров С.О. на допит в якості підозрюваного не з'явився та не повідомив поважних причин свого неприбуття.

07.03.2025 громадянин України Дімітров С.О. на допит в якості підозрюваного не з'явився та не повідомив поважних причин свого неприбуття.

Згідно з повідомленням оперативного підрозділу ГВ «Д» УЗНД СБ України у м. Києві та Київській області, громадянин України Дімітров С.О. перебуває на тимчасово окупованій території України, а саме на території Луганської області де й знаходиться до теперішнього часу.

Разом з тим, під час проведення досудового розслідування встановити точне місцезнаходження підозрюваного не вдалося.

У зв'язку з цим, 13.03.2025 підозрюваного громадянина України Дімітрова С.О. оголошено у розшук, про що слідчим винесено відповідну постанову.

Вказав, що наявність обгрунтованої підозри у вчиненні громадянином України Дімітровим С.О. кримінального правопорушення повністю підтверджується зібраними під час досудового розслідування доказами, копії яких надаються суду, а саме:

- рапортом про виявлене кримінальне правопорушення від 15.07.2024;
- актом огляду від 13.06.2024;
- відповіддю оперативного підрозділу на доручення слідчого від 02.09.2024;
- протоколом огляду від 22.08.2024;

- відповіддю оперативного підрозділу на доручення слідчого від 29.11.2024;
- протоколом допиту свідка Пеліхова О.О. від 26.11.2024;
- протоколом пред'явлення особи для впізнання за фотознімками від 27.11.2024;
- довідкою до протоколу пред'явлення особи для впізнання;
- протоколом допиту свідка Самсонова О.О. від 29.11.2024;
- протоколом пред'явлення особи для впізнання за фотознімками від 29.11.2024;
- довідкою до протоколу пред'явлення особи для впізнання;
- висновком експерта Українського науково-дослідного інституту спеціальної техніки та судових експертиз СБ України за результатом проведення судової портретної експертизи № 40/1 від 06.02.2025;
- повідомленням про підозру Дімітрову С.О. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України від 28.02.2025;
- протоколом огляду сайту «Урядовий кур'єр» від 04.03.2025;
- протоколом огляду сайту ОГП від 06.03.2025;
- постановою про зупинення досудового розслідування від 13.03.2025;
- постановою про оголошення підозрюваного Дімітрова С.О. у розшук від 13.03.2025;
- ухвалою слідчого судді Солом'янського районного суду м. Києва про обрання запобіжного заходу підозрюваному Дімітрову С.О.;
- іншими зібраними матеріалами кримінального провадження в їх сукупності.

Вказав про наявність достатніх підстав вважати, що підозрюваний громадянин України Дімітров С.О. вчинив тяжкий злочин, який карається позбавленням волі на строк від п'яти до десяти років з позбавленням права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю на строк від десяти до п'ятнадцяти років та з конфіскацією майна або без такої.

Вказані докази є вагомими та дають обґрунтовані підстави для підозри громадянину України Дімітрову С.О., у вчиненні інкримінованого йому злочину.

Громадянин України Дімітров С.О. з 13.03.2025 перебуває в державному розшуку, протягом тривалого часу переховується від органу досудового розслідування.

За таких підстав, беручи до уваги те, що підозрюваний громадянин України Дімітров С.О., ухиляється від явки до органу досудового розслідування, що перешкоджає проведенню з нею слідчих та процесуальних дій із забезпеченням прийняття законного процесуального рішення у даному кримінальному провадженні в розумні строки, згідно відповіді оперативного підрозділу – ГВ «Д» УЗНД СБ України у м. Києві та Київській області підозрюваний громадянин України Дімітров С.О. не перетинав кордон України в визначених пунктах пропуску, станом на теперішній час перебуває на тимчасово окупованій території України, орган досудового розслідування вважає необхідним застосування процедури спеціального досудового розслідування.

В судовому засіданні слідчий підтримав подане клопотання та просив його задовольнити з підстав, зазначених у клопотанні. Зазначив, що Дімітров С.О. підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

Захисник підозрюваного Дімітрова С.О., адвокат Бойко Д.О. в судовому засіданні заперечила проти задоволення клопотання, вказавши на відсутність достатніх доказів щодо складу кримінального правопорушення.

На виконання вимог ст.135 КПК України, судом було розміщено повістки про виклик до суду для розгляду даного клопотання підозрюваного Дімітрова С.О. в засобах масової інформації загальнодержавного значення «Урядовий кур'єр» та на офіційному веб-сайті Офісу Генерального прокурора.

Відтак, згідно положень ч. 8 ст. 135 КПК України, підозрюваний Дімітров С.О. вважається особою, яка належним чином повідомлена про виклик.

Вивчивши клопотання, заслухавши позицію учасників провадження, слідчий суддя за своїм внутрішнім переконанням, яке ґрунтується на всебічному, повному й неупередженому дослідженні всіх обставин кримінального провадження, керуючись законом, оцінивши кожний доказ з точки зору належності, допустимості, достовірності, а сукупність зібраних доказів - з точки зору достатності та взаємозв'язку для прийняття відповідного процесуального рішення, дійшов наступного висновку.

Згідно ст.1 КПК України порядок кримінального провадження на території України визначається лише кримінальним процесуальним законодавством України.

Кримінальне процесуальне законодавство України складається з відповідних положень Конституції України, міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, цього Кодексу та інших законів України.

Відповідно до ч.1 ст.42 КПК України підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому статтями 276-279 цього Кодексу, повідомлено про підозру, особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, або особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, однак його не вручено їй внаслідок невстановлення місцезнаходження особи, проте вжито заходів для вручення у спосіб, передбачений цим Кодексом для вручення повідомлень.

Згідно з ч.5 ст.139 КПК України ухилення від явки на виклик слідчого, прокурора чи судовий виклик слідчого судді, суду (непритуття на виклик без поважної причини більш як два рази) підозрюваним, обвинуваченим, який оголошений у міжнародний розшук, та/або який виїхав, та/або перебуває на тимчасово окупованій території України, території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором, є підставою для здійснення спеціального досудового розслідування чи спеціального судового провадження.

Відповідно до статті 297-1 КПК України спеціальне досудове розслідування (in absentia) здійснюється стосовно одного чи декількох підозрюваних згідно із загальними правилами досудового розслідування, передбаченими цим Кодексом, з урахуванням положень цієї глави.

Спеціальне досудове розслідування здійснюється на підставі ухвали слідчого судді у кримінальному провадженні щодо злочинів, передбачених статтями 109, 110, 110-2, 111, 111-1, 111-2, 112, 113, 114, 114-1, 114-2, 115, 116, 118, частиною другою статті 121, частиною другою статті 127, частинами другою і третьою статті 146, статтями 146-1, 147, частинами другою - п'ятою статті 191 (у випадку зловживання службовою особою своїм службовим становищем), статтями 209, 255-258-6, 348, 364, 364-1, 365, 365-2, 368, 368-2, 368-3, 368-4, 369, 369-2, 370, 379, 400, 408, 436, 436-1, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447 Кримінального кодексу України, стосовно підозрюваного, крім неповнолітнього, який переховується від органів слідства та суду на тимчасово окупованій території України, на території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором, з метою ухилення від кримінальної відповідальності та/або оголошений у міжнародний розшук.

Згідно зі статтею 297-2 КПК України з клопотанням про здійснення спеціального досудового розслідування до слідчого судді має право звернутися прокурор або слідчий за погодженням з прокурором.

Слідчим суддею встановлено, що слідчим управлінням Головного управління СБ України у м. Києві та Київській області проводиться досудове розслідування у кримінальному провадженні № 22024101110000546 внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань 18.07.2024 за підозрою громадянина України Дімітрова Сергія Олеговича, 25.08.1993 р.н., у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

До матеріалів клопотання додані копії документів, якими слідчий обґрунтовує доводи клопотання, а саме: витяг з Єдиного реєстру досудових розслідувань щодо кримінального провадження, а також копії матеріалів, якими обґрунтовується необхідність здійснення спеціального досудового розслідування. Таким чином, слідчим виконані вимоги ст.297-2 КПК України.

При цьому слідчим суддею встановлено, що 28.02.2025 складено, але не вручено повідомлення про підозру громадянину України Дімітрову С.О., у вчиненні злочину, передбаченому ч. 5 ст. 111-1 КК України, у зв'язку із перебуванням останнього на тимчасово-окупованій державою-агресором території.

28 лютого 2025 року належним чином повідомлено про підозру громадянину України Дімітрову Сергію Олеговичу, 25.08.1993 р.н., українцю, уродженцю м. Луганськ, зареєстрованому та фактично проживаючому за адресою: м. Луганськ, вул. Яблучна, буд. 49, раніше не судимого, у вчиненні ним кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

04 березня 2025 року, у відповідності до п. 8 ст. 135 КПК України повідомлення про підозру та повістки про виклик громадянина України Дімітрова С.О. на 05.03.2025, 06.03.2025 та 07.03.2025 були опубліковані на сайті загальнодержавного засобу масової інформації – «Урядовий кур'єр», за результатами чого підозрюваний не з'явився.

Відповідно до п. 8 ст. 135 КПК України повідомлення про підозру та повістки про виклик громадянина України Дімітрова С.О. на 05.03.2025, 06.03.2025 та 07.03.2025 було опубліковано на сайті «Офіс Генерального прокурора».

05 березня 2025 року громадянин України Дімітров С.О. на допит в якості підозрюваного не з'явився та не повідомив поважних причин свого неприбуття.

06 березня 2025 року громадянин України Дімітров С.О. на допит в якості підозрюваного не з'явився та не повідомив поважних причин свого неприбуття.

07 березня 2025 року громадянин України Дімітров С.О. на допит в якості підозрюваного не з'явився та не повідомив поважних причин свого неприбуття.

Згідно з повідомленням оперативного підрозділу ГВ «Д» УЗНД СБ України у м. Києві та Київській області, громадянин України Дімітров С.О. перебуває на тимчасово окупованій території України, а саме на території Луганської області де й знаходиться до теперішнього часу.

Разом з тим, під час проведення досудового розслідування встановити точне місцезнаходження підозрюваного не вдалося.

У зв'язку з цим, 13.03.2025 підозрюваного громадянина України Дімітрова С.О. оголошено у розшук, про що слідчим винесено відповідну постанову.

З огляду на наведене, слідчий суддя вважає, що наданих матеріалів цілком достатньо для висновку про наявність обгрунтованої підозри Дімітрова С.О. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України, в межах судового контролю, який здійснюється при розгляді питання про надання дозволу на здійснення спеціального досудового розслідування.

В ході судового розгляду встановлено, що підозрюваний Дімітров С.О. зареєстрований та фактично проживає за адресою: м. Луганськ, вул. Яблучна, буд. 49, тобто перебуває на тимчасово окупованій території України.

За таких підстав слідчий суддя вважає, що наведені вище обставини у сукупності обгрунтовано доводять, що підозрюваний Дімітров С.О. може перебувати на території на тимчасово окупованій території України, а саме на території Луганської області, де переховується від органів слідства і суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності, що є окремою підставою для здійснення спеціального досудового розслідування.

Таким чином, слідчий суддя приходить до висновку про наявність правових підстав для задоволення клопотання слідчого про здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні №22024101110000546 внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань 18.07.2024 за підозрою громадянина України Дімітрова Сергія Олеговича, 25.08.1993 р.н., у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

При цьому, приймаючи рішення про надання дозволу на здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні №22024101110000546 внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань 18.07.2024 за підозрою громадянина України Дімітрова Сергія Олеговича, 25.08.1993 р.н., у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України, слідчий суддя враховує, що неможливість проведення досудового розслідування *in absentia* може паралізувати проведення кримінального провадження, оскільки це може призвести, наприклад, до спливу строку давності у кримінальному провадженні, а тому за конкретних обставин цієї справи, враховуючи, що тяжкість злочину, про який йдеться, є співмірною із значним суспільним інтересом у відправленні правосуддя, проведення такого розслідування за відсутності підозрюваного саме по собі не суперечитиме статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.

Керуючись статтями 297-1-297-4, 369-372, 376, 532 КПК, слідчий суддя, -

постановив:

Клопотання слідчого в ОВС слідчого управління Головного управління СБ України у м. Києві та Київській області Новака О.С., погоджене прокурором відділу Київської обласної прокуратури Козловською І.В., про надання дозволу на здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні, внесеному до Єдиного реєстру досудових розслідувань № 22024101110000546 від 18.07.2024 за підозрою громадянина України Дімітрова Сергія Олеговича, 25.08.1993 р.н., у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 Кримінального кодексу України - задовольнити.

Надати дозвіл на здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні, внесеному до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 22024101110000546

від 18.07.2024, за підозрою громадянина України Дімітрова Сергія Олеговича, 25.08.1993 року народження, українця, уродженця м. Луганськ, зареєстрованого та фактично проживаючого за адресою: м. Луганськ, вул. Яблучна, буд. 49, раніше не судимого, у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 Кримінального кодексу України.

У випадку, якщо підстави для постановлення слідчим суддею ухвали про спеціальне досудове розслідування перестали існувати, подальше досудове розслідування здійснюється згідно із загальними правилами, передбаченими КПК України.

Копію ухвали невідкладно направити слідчому для організації виконання в частині внесення відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань та здійснення відповідних публікацій.

Ухвала набирає законної сили з моменту її оголошення та оскарженню не підлягає.

Слідчий суддя О. Майстренко